

ע"פ 6199/20 - שמואל בן אבו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6199/20

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט א' שטיין

המערער:

שמואל בן אבו

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת
(השופט ח' סבאג) אשר ניתן ביום 6.7.2020 בת"פ
8398-12-16

תאריך הישיבה:

ב' בטבת התשפ"ב (06.12.2021)

בשם המערער:

עו"ד קרן ממון; עו"ד אלעד בלעיש; עו"ד יגאל בלפור

בשם המשיבה:

עו"ד הילה גורני; עו"ד מיכל קליין

פסק-דין

גרסה לא מחייבת שתהא ניתנת לפרסום

השופט א' שטיין:

הערעור

1. הערעור שלפנינו מופנה נגד הכרעת הדין וגזר הדין אשר ניתנו על ידי בית המשפט המחוזי נצרת (השופט ח' סבאג) בת"פ 8398-12-16 ביום 6.2.2020 וביום 6.7.2020, בהתאמה. בגדרו של פסק דין זה, הורשע המערער בשלילת כושר התנגדותו של אדם כדי לבצע פשע או עוון או להקל על ביצועם (4 מקרים), במעשה מגונה בנסיבות אינוס, בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (מספר מקרים), בסחיטה באיומים, בגניבה, בנטילת נכסים לשם סחיטה, בפגיעה בפרטיות (2 מקרים), וכן בהלבנת הון -עבירות לפי סעיפים 327, 348(א) יחד עם 345(א)(4), 415, 428, 384-383 ו-430 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות), ולפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון) - ונדון ל-10 שנות מאסר לריצוי בפועל שתחושבנה מיום מעצרו, 17.11.2016, ולעונשים נלווים אשר כוללים מאסר על תנאי, פיצוי לנפגעות העבירות וכן חילוט רכבים, שהמערער רכש באמצעות כספים שהשיג במרמה, לשם מכירתם. בעניינם של הרכבים שחולטו, נענה בית המשפט לבקשת המדינה והורה כי הכספים אשר יתקבלו ממכירתם יועברו למתלוננת ש' כדי לפצותה על חלק מנזקיה.

2. המעשים שבגינם נמצא המערער חייב בדינו ונדון לעונשים כאמור הינם מפליגים בחומרתם. הם כוללים ניצול לרעה של נשים שחיפשו קשר אינטימי באתרי היכרויות, שימוש ב"סם אונס" למטרות מין, מרמה, סחיטה וגניבה, וכן הסרת נשים, ללא הסכמתן, בזמן שאלה קיימו עמו יחסי מין.

פרטי האישומים

האישום הראשון: פרשת האם והבת

3. אירועי אישום זה התרחשו בחודשים מאי-יוני 2015.

4. המערער הכיר את ג' (להלן: גם האם) באתר היכרויות והשניים קיימו מפגש אינטימי בצימר בצפון הארץ. במהלכו של מפגש זה, הראתה ג' למערער את תמונת בתה, א', שהיתה אז בת 16 (להלן: הבת). המערער הזמין את האם והבת ל"יומיים של כיף" בצפון הארץ, והשתיים קיבלו את הזמנתו. במהלך הבילוי המתוכנן, התמקמו השלושה בצימר ויצאו לטיול שכלל רכיבה על סוסים. אחרי הרכיבה, חזרו השלושה לצימר ברכבו של המערער. שם, מזג המערער מיץ לכוסות חד-פעמיות אחרי שטמן בהן חומר המכיל בנזודיאזפין אשר גורם לטשטוש חושים, לשינה, לסחרחורת ולחוסר זיכרון, ואשר ידוע כ"סם אונס" (להלן: הסם), והגיש את הכוסות לאם ולבת. השתיים שתו את המיץ עם הסם, דבר שגרם להן לטשטוש חושים שאחריו הן שקעו בשינה עמוקה - תחילה האם, ואחריה הבת. בזמן שהאם ישנה, נכנסה הבת לג'קוזי בעודה מטושטשת, כשהיא לבושה בבגד ים. המערער נכנס לג'קוזי כשהוא לובש תחתונים, נצמד אל הבת -

עמוד 2

תוך שהוא מנצל את מצבה שהקשה עליה להתנגד למעשיו - והחל לגעת באזור שדיה ובאזור איבר מינה בתוך התחתונים. בשלב מסוים, עלה המערער על הבת, אך זו הצליחה להדפו מעליה, יצאה מהג'קוזי לכיוון המקלחת והחלה להתקלח. המערער פתח את דלת המקלחת, ובתגובה לכך צעקה עליו הבת, דרשה שיסגור את הדלת, והמערער עשה כדברה. הבת התלבשה במקלחת אחרי שהתקלחה, יצאה מהמקלחת, הגיעה לחדר השינה בו ישנה אמה, נשכבה על המיטה לצד האם ונרדמה. המערער, אף הוא נכנס למיטה כשהוא לובש תחתונים בלבד ונשכב בין האם והבת בזמן שהשתיים ישנו תחת השפעת הסם.

5. בשלב מסוים, התעוררו האם והבת משנתן, נדהמו לגלות שהמערער שוכב ביניהן ערום למחצה, סילקוהו ממיטתן, פנו לעזרתה של בעלת הצימר והזעיקו משטרה.

6. בגין מעשיו בפרשת האם והבת, הואשם המערער בשלילת כושר התנגדותו של אדם כדי לבצע פשע או עוון או להקל על ביצועם וכן בביצוע מעשה מגונה בנסיבות אינוס - עבירות לפי סעיפים 327, 348(א) ו-345(א)(4) לחוק העונשין.

האישום השני: פרשת העוקץ

7. אירועי אישום זה התרחשו בחודשיה האחרונים של שנת 2016.

8. [בפסקה זו מתוארות עובדות שבחלקן עשה המערער שימוש במעשה הסחיטה בו הורשע].

9. בחלוף כ[...], הודיעה ש' למערער כי בדעתה להשתמש בשירותיו כקבלן בניה כדי לבנות בריכת שחיה בביתה. השניים חתמו על חוזה להקמת הבריכה ועבודות ההקמה החלו. לקראת סיום העבודות, הציע המערער לש' להתלוות עמו למתחם הצימרים בצפון הארץ כדי שיוכל להראות לה בריכה שהקים ואת מערכת התאורה שלה - זאת, כדי שש' תשקול את התקנתה של אותה מערכת תאורה בבריכה שבביתה. ש' נתנה את הסכמתה לכך ונסעה עם המערער ברכבו למתחם הצימרים. בדרכם לשם, עצר המערער את רכבו כדי לקנות לש' קפה בו טמן כדור היפנודורם אשר מכיל חומר ממשפחת הבנזודיאזפינים, הדומה במהותו ל"סם האונס" באשר הוא גורם לטשטוש חושים, לשינה, לסחרחורת ולחוסר זיכרון. ש' שתתה את הקפה עם הסם והשניים המשיכו בדרכם למתחם הצימרים. במהלך הנסיעה, חשה ש' שהיא מטושטשת. בהגיעם למתחם הצימרים, הכניס המערער את ש' לצימר ששכר ובו שהה במחיצתה כשלוש שעות. במהלך שהותה בצימר יחד עם המערער, היתה ש' מטושטשת ולא זכרה את אשר אירע שם.

10. האירועים שהתרחשו בתוך הצימר, ללא שליטתה של ש' ובניגוד גמור לרצונה, בעודה סובלת מטשטוש חושים ומחוסר זיכרון, כללו את אלה: המערער נטל ממנה את מכשיר הטלפון הסלולרי ומזומנים בסך של 1,400 ש"ח, שהיו בתוך תיקה.

11. לאחר מכן, הוביל המערער את ש' לרכבו, בעודה מטושטשת תחת השפעת הסם, הסיעה לבית אחותה ושם נפרד ממנה. בחלוף זמן קצר, גילתה ש' את אובדן הכסף והטלפון, יצרה קשר עם המערער ושאלה אותו אם היא

שמטה את הטלפון ברכבו. המערער השיב לכך בשלילה, וכעבור מספר ימים מסר לש' טלפון חלופי לשימושה.

12. זמן קצר לאחר מכן, הודיע המערער לש', בכזב, כי הוא נסחט על ידי אנשים מטורעאן וכי הסחיטה מכוונת גם אליה. במסגרת זו, הציג המערער בפני ש' מצג שווא כדלקמן:

א. הסוחטים מטורעאן מחזיקים בידיהם תמונות עירום שלו ותמונות אשר מתעדות אותו ואת ש' במצב אינטימי. תמונות אלה או חלקן הועתקו מהטלפון של ש' שכאמור נעלם.

ב. הסוחטים מאיימים להפיץ ולפרסם תמונות אלה בקרב בני משפחותיהם של ש' ושל המערער ומכריהם - איום שלא ימומש אם ש' תשלם להם 170,000 ש"ח.

ג. המערער העביר לש' את הודעת הסוחטים, שבפועל נכתבה על ידו.

ד. כמו כן סיפר המערער לש' כי הוא עצמו כבר הספיק להעביר לסוחטים כסף שאלה דרשו לקבל ממנו.

13. בתגובה לכך, הודיעה ש' למערער כי היא מבקשת שהסוחטים ייצרו עמה קשר במישרין, והמערער שיגר לה את "דרישתם" מאחד הטלפונים הסלולריים שהיו ברשותו ושש' לא ידעה על קיומו.

14. בעקבות התפתחות זו, ניגשה ש' לבנק בו החזיקה את כספה, משכה מהבנק 170,000 ש"ח במזומנים, ולפי עצת המערער שמה את הכסף בקופסת נעליים כדי למסרה לידי נציג הסוחטים במקום המפגש שהסוחטים - קרי, המערער - קבעו עמה. במקביל, ביקש המערער, או שלוח שפעל מטעמו, מנהג מונית לפגוש את ש' במקום המפגש המוסכם, לקבל ממנה את הקופסה ולהעבירה אל המערער. המערער גם מסר לנהג שקית עם מכשיר הטלפון שנטל מש', ללא ידיעתה, בהיותם בצימר, וביקש מהנהג להעביר את השקית לש'. המפגש התקיים. הקופסה, שבתוכה 170,000 ש"ח, והשקית, שבתוכה מכשיר הטלפון של ש', החליפו ידיים כמתוכנן. לאחר מכן, מסר הנהג את הקופסה עם 170,000 ש"ח למערער או לאדם שפעל בשליחותו.

15. בסמוך לאחר קבלת הקופסה עם הכסף, רכש המערער שני כלי רכב משומשים במחיר כולל של 103,000 ש"ח. המערער רשם את אחד מכלי הרכב הללו על שמו ואת כלי הרכב השני על שם בתו. הרכב שנרשם על שם בתו של המערער היה היקר מבין השניים: המערער שילם עבורו 83,000 ש"ח. הרכב שנרשם על שמו של המערער עלה לו 20,000 ש"ח בלבד.

16. כעבור מספר ימים, יצר המערער קשר עם ש' וסיפר לה, בכזב, כי הסוחטים דורשים כעת ממנו וממנה סכום כסף נוסף של 170,000 ש"ח. כמו כן סיפר המערער לש', כי הסוחטים מאיימים כי אם הסכום שדרשו לא ישולם להם הם יפיצו את התמונות שבידיהם בקרב בני משפחתה של ש' ומכריה וכן בקרב מכריו ובני משפחתו של המערער. המערער הציג בפני ש' את אחת התמונות האינטימיות שלדבריו קיבל מהסוחטים. בשלב זה, הבינה ש' שכפי הנראה מדובר בעוקץ שהמערער עומד מאחוריו ופנתה למשטרה.

17. בהדרכת אנשי המשטרה, נפגשה ש' עם המערער, שמעה ממנו כי הוא פועל כדי לשים קץ למעשי הסחיטה ולשם כך זקוק לכסף, ומסרה לידי סכום של 5,000 ש"ח אחרי שסיפרה לו כי היא פועלת כדי לגייס את דמי הסחיטה שהשניים נדרשו לשלם לסוחטים. לאחר שהמערער לקח לידי, מידיה של ש', את הסכום של 5,000 ש"ח, הוא נעצר על ידי המשטרה.

18. בגין מעשיו בפרשת העוקץ, הואשם המערער בשלילת כושר התנגדותו של אדם כדי לבצע פשע, בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (מספר מקרים), בסחיטה באיומים, בגניבה, בנטיילת נכסים לשם סחיטה, וכן בפגיעה בפרטיות ובהלבנת הון - עבירות לפי סעיפים 327, 415, 428, 383-384 ו-430 לחוק העונשין, לפי סעיף 5(3) לחוק הגנת הפרטיות, ולפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.

האישום השלישי: פרשת הטרמפיסטית

19. אירועי אישום זה התרחשו בשנת 2005, כעשור לפני אירועיהם של שני האישומים הקודמים.

20. המערער נענה לבקשת הסעה של טרמפיסטית, א', למחוז חפצה. במהלך השיחה שהתפתחה בין השניים בנסיעתם, הבטיח המערער לא' לסדר לה, לבקשתה, עבודה במסעדה. לשם כך, החליפו ביניהם השניים את מספרי הטלפון שלהם.

21. בהמשך השבוע, קבעו השניים להיפגש כדי שהמערער יסיע את א' למסעדה בנהריה על מנת לסדר לה עבודה באותה מסעדה. המפגש התקיים כמוסכם וא' נכנסה לרכבו של המערער כדי לנסוע לנהריה. במהלך הנסיעה לנהריה, עצר המערער את רכבו וביקש מא' לקנות בקבוקי מיץ ענבים. לאחר מכן, הציע המערער לא' לשתות את המיץ מתוך כוס חד-פעמית אחרי שטמן באותה כוס חומר המכיל דיאזפאם, אשר נועד לטיפול במצבי חרדה ולו השפעה כשל "סם אונס". א' שתתה את המיץ עם הדיאזפאם ואז הבחינה בגרגרים כחולים בתחתית הכוס. א' ביקשה מהמערער להסביר לה את פשר הימצאות הגרגרים בכוס, והמערער השיב לה, בכזב, כי אינו יודע מניין הופיעו הגרגרים.

22. בהגיעם לנהריה, קבע המערער עם א' כי יאספה ויסיעה למסעדה בגמר הסידורים שא' תכננה לעשות קודם לכן. א' יצאה מהרכב והלכה לדרכה. כעבור זמן קצר, היא חשה ברע, חשדה כי המערער סימם אותה, פנתה למשטרה והגישה נגדו תלונה.

23. בגין מעשיו בפרשת הטרמפיסטית, הואשם המערער בשלילת כושר התנגדותו של אדם כדי לבצע פשע או עוון - עבירה לפי סעיף 327 לחוק העונשין.

האישום הרביעי והאישום החמישי: פרשת הסרטונים

24. אירועי אישומים אלה התרחשו בחודשים מאי ויוני 2015.

25. במהלכה של תקופה זו, הכיר המערער באמצעות אתר היכריות את א' ואת ק', ניהל עם כל אחת מהנשים הללו התכתבות בעלת תכנים ארוטיים וקבע עמן מפגשים בצימרים לשם קיום יחסי מין.

26. במהלך קיום יחסי המין, הסריט המערער את א' ואת ק' ושמר את הסרטונים בתוך מכשיר הטלפון הסלולרי שלו - זאת, ללא ידיעתן וללא הסכמתן של שתי הנשים.

27. סרטונים אלה נתגלו במהלך החיפוש שבוצע על ידי המשטרה בטלפון הסלולרי של המערער כאשר הוא נחקר בקשר לפרשת האם והבת.

28. בגין מעשיו בפרשת הסרטונים, הואשם המערער בפגיעה בפרטיות - עבירה לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות (שתי עבירות).

ההלך קמא, הכרעת הדין וגזר הדין

29. בעמדו בפני בית משפט קמא, כפר המערער בכל המיוחס לו באישומים דלעיל.

30. בית המשפט קיים הוכחות שבמהלכן שמע את עדויות המתלוננות מכל חמשת האישומים, את עדות המערער ואת עדויותיהם של עדים רלבנטיים נוספים. כמו כן קיבל בית המשפט ובחן ראיות נוספות, שעיקרן מסמכים - כתובים ודיגיטליים - אשר מתעדים פעולות ושיחות שונות הנוגעות לאישומים. לצד כל אלה, קיבל בית המשפט, לאחר דיון מעמיק, את חוות דעתו של מומחה לאיתור שרידי "סם האונס" בדגימות שיער. לפי האמור באותה חוות הדעת, המומחה מצא שרידי "סם האונס" בדגימות שיער אשר נלקחו מש' - המתלוננת באישום השני.

31. ניתוח הראיות שנעשה על ידי בית משפט קמא העלה מעבר לספק סביר שהמערער ביצע את כל העבירות המיוחסות לו, למעט העבירה של פגיעה בפרטיות בפרשת העוקץ. בית המשפט הרשיע אפוא את המערער בכל העבירות שיוחסו לו, למעט העבירה של פגיעה בפרטיות מושא האישום השני, ממנה זוכה המערער. הרשעת המערער בעבירות בהן הוא נמצא אשם התבססה, בעיקרה, על התרשמותו הישירה של בית המשפט מעדויותיהן של המתלוננות בכל חמשת האישומים, מצד אחד, ומעדויות של המערער מהצד השני. בית המשפט מצא את עדויותיהן של המתלוננות, שש במספרן, אמינות לעילא ולעילא, ואילו את עדותו של המערער הוא דחה בשתי ידיו לאחר שמצאה מתפתלת, מתחמקת, כבושה, רוויה בסתירות מהותיות, ואף מניפולטיבית ושקרית.

32. העדויות שנמסרו על ידי המתלוננות נתמכו בראיות חיצוניות. בכל הקשור לפרשת האם והבת, ראיות כאמור סופקו על ידי גרושה של האם ואביה של הבת אשר העיד על שיחת הטלפון שקיבל מהבת בזמן אמת, בה סיפרה לו הבת כי היא ואמה נאנסו וכי הן נמצאות בצימר בצפון הארץ - זאת, כאשר העד שומע את קולה של גרושתו שנשמעה לו שיכורה או תחת השפעת סמים. בעלת הצימר, אף היא העידה כי ראתה את האם בזמן אמת ושמעה ממנה אמירה "הוא סימם אותי, סימם אותי", כאשר היא - האם - בקושי הולכת. עדות דומה נמסרה על ידי חברתה של האם בשם אפרת: אפרת העידה כי שוחחה עם הבת אחרי שהבת והאם הגיעו לבית החולים; כי הבת סיפרה לה באותה שיחה שהיא ואמה

עברו אונס; וכי כאשר היא - אפרת - שוחחה עם האם, האם סיפרה לה כי היא נמצאת בבית החולים, עייפה, מטושטשת וללא יכולת לדבר. העדויות שמסרו האם והבת נתמכו גם על ידי עדים נוספים; ודי אם אציין את עדותו של איש מגן דוד אדום, זינאת פארס, ואת דו"ח האירוע שעד זה ערך (ת/1) אשר הוגש לתיק בית המשפט ללא התנגדות. דו"ח זה מתאר את מצבן של האם והבת ומספר כי האם מגמגמת ואילו הבת מתלוננת על סחרחורת. יצוין, כי אמרותיהן של האם והבת על אודות מצבן - אשר נאמרו מחוץ לכותלי בית המשפט בסמוך לאירוע הטראומטי שעברו ועליו דיווחו - קבילות כראיה לאמיתות תוכנן במסגרתם של סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות).

33. מכאן לפרשת העוקץ. עדותה של ש', המתלוננת בפרשה זו, אף היא נמצאה אמינה לעילא ולעילא - זאת, למרות כמה אי-התאמות שנפלו בה, אשר נמצאו בלתי מהותיות וקיבלו הסבר משכנע. נקבע כי אי-התאמות אלה נבעו בחלקן מאובדן זיכרון ובחלקן האחר, מרצונה של ש' לשמור בסוד את פרטי יחסיה עם המערער, שכאמור הסתיימו בסחיטה, באיומים, במרמה, בסימומה, באובדן ממונה, ובמפח הנפש הקשה שסבלה. בית המשפט אף הדגיש וציין ביחס לש' כי "על אף כל האי נעימות שהיתה כרוכה בעדותה [...] היא השיבה לכל השאלות בכנות והותירה רושם מהימן" (ראו: עמ' 931 לפסק הדין קמא).

34. גם עדות זאת נתמכה בראיות חיצוניות, אשר כללו את התכתבותה של ש' עם המערער שנוהלה באמצעות מכשירי טלפון סלולריים והאפליקציות שהותקנו בהם - התכתבות אשר מלמדת על כך שהמערער תכנן את מבצע העוקץ בקפידה. בהתכתבויות אלה, ניסה המערער - והצליח - לזרוע פחד ואימה אצל ש' כאשר שיתף אותה בסיפורים על אנשים שנפלו קורבן למעשי סחיטה דומים. כמו כן הציג המערער בפני ש' מצג שקרי לפיו הוא כבר שילם את חלקו בדמי הסחיטה לנהג מונית בצומת טורעאן. עדויות תמיכה כאמור כללו, בין היתר, את עדותה של ר', אחותה של ש' אשר תיארה את מצבה של ש' כשזו הגיעה לביתה כ"זומבי".

35. החיזוק העיקרי לעדותה של ש' מצוי במחקרי התקשורת ובאיכונים אשר קשרו את הודעות הסחיטה ששוגרו לטלפון של ש' לכרטיס SIM אשר הותקן במכשיר הטלפון הנייד של המערער, שהינו בעל שתי מגירות SIM ושני מספרי IMEI (international mobile equipment identity). זיקה חד-משמעית זו הוכחה בעדותם של רס"ב צ' שמו ורס"מ ר' סרחאן - אנשי משטרה אשר נחקרו ארוכות בפני בית משפט קמא ודבריהם נמצאו אמינים ללא רבב.

36. לראיות אלה מתווספות עדויותיהם של מוכרי המכוניות שנרכשו על ידי מערער. עדים אלה העידו שקיבלו מהמערער, עבור מכוניותיהם, סך כולל של 103,000 ש"ח במזומנים במועדים שהיו סמוכים מאד למועד בו העבירה ש' - ל"סוחטים מטורעאן", לפי אמונתה דאז - את דמי הסחיטה שכאמור הסתכמו בסך של 170,000 ש"ח במזומנים.

37. לא זו אף זו: הודעות הסחיטה שנשלחו לטלפון של ש' נפסקו עם מעצרו של המערער.

38. כפי שכבר צוין על ידי, לצד כל הראיות האלה, קיבל בית משפט קמא כראיה את חוות דעתו של מומחה לאיתור שרידי "סם האונס" בדגימות שיער אשר קבעה את הימצאותם של שרידי "סם האונס" בדגימות שיער אשר נלקחו מש'. מומחה זה, פרופ' טליארו מאיטליה, הציג בחוות דעתו זו את פרטי הבדיקה המדעית שערך. מדובר בבדיקה חדשנית שטרם עמדה לדיון בהליך פלילי בישראל. בשל כך הקדיש בית משפט קמא לא מעט עמודים מפסק דינו לדיון בקבילותה ובמשקלה של חוות דעת זו כראיה. אני רואה סיבה לסכם את האמור בפסק הדין קמא בעניין של חוות הדעת והבדיקה שערך המומחה, פרופ' טליארו - זאת, מאחר שממצאיהן אינם נחוצים להכרעה בערעור; ועל כך עוד

ידובר בהמשך.

39. אסיים את סקירתה של הכרעת הדין קמא בעניינה של פרשת העוקץ בציון ראיות חד-משמעיות אשר הצביעו על מצבו הכלכלי הירוד של המערער, אשר התקשה לממן את הצרכים הבסיסיים שלו ושל משפחתו. דבר זה עומד בסתירה להסבר שהמערער ביקש לתת לכך שהחזיק 103,000 ש"ח במזומנים כחיסכון לרכישת מכוניות. כמו כן אציין את סיפורה הבלתי אמין של עדת המערער בשם אביבה, אשר סיפרה לבית משפט קמא כי שילמה למערער 42,000 ש"ח - מתוכם 32,000 ש"ח במזומנים - כמקדמת התשלום בעד שיפוץ דירתה, ללא קבלות, ללא הסכם כתוב, וללא כל אסמכתא אחרת המאפיינת יחסים רגילים שבין קבלן למזמין עבודתו. כפי שציין בית משפט קמא בהכרעת הדין, הסכום של 32,000 ש"ח, שכביכול שולם על ידי עדה זאת למערער, ממילא אינו יכול להסביר כיצד אדם שחי בצמצום רב מחזיק בידו 103,000 ש"ח במזומנים וקונה בכסף זה מכוניות משומשות בשעה שהוא ומשפחתו "לא גומרים את החודש".

40. [פסקה זו מתארת את החלטתו של בית משפט קמא לזכות את המערער, מחמת הספק, מעבירה לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות.]

41. מכאן לפרשת הטרמפיסטית. המתלוננת בפרשה זו, א', הותירה אצל בית משפט קמא רושם אמין - זאת, הן בזכות עדותה-שלה והן לנוכח קיומו של חיזוק משמעותי לעדות זו בדברי חברתה של המתלוננת, י'. חברה זו העידה כי ראתה את המתלוננת זמן קצר יחסית אחרי שזו נפרדה מהמערער בהגיעם לנהריה. לדברי החברה, המתלוננת נראתה מפוחדת ולחוצה; סיפרה לה על הגרגרים הכחולים שראתה בכוס השתייה שהוגשה לה על ידי המערער; אמרה לה כי הרגישה מוזר; ושיתפה אותה בחששה שהמערער ניסה לסמם אותה. במסגרת זו, סיפרה המתלוננת לחברתה כי היא השתמשה בכוס השתייה שקיבלה מהמערער כמאפרה כדי שפחדה מהמצב, אליו נקלעה שלא בטובתה, לא יורגש. עדה זו סיפרה לבית המשפט כי היא והמתלוננת ניגשו יחד לתחנת המשטרה וכי היא - העדה - חיכתה למתלוננת מחוץ לבניין בזמן שהמתלוננת נכנסה פנימה כדי להגיש תלונה.

42. חיזוק משמעותי נוסף לעדות המתלוננת נמצא בעדויות שמסרו השוטרים מ' אלקובי, ש' ורדי, י' בן אלי, וסנ"צ ד' זוננפלד - ראשת מעבדת סמים במטה הארצי של המשטרה. מעדויות אלה עולה כי בתוך כוס השתייה שהמערער הגיש למתלוננת במכוניתו, ואשר נתפסה על ידי המשטרה במהלך החיפוש במכונית, נמצא חומר פעיל מסוג דיאזפאם ("סם אונס") - ממצא שתואם את אשר סיפרה המתלוננת לחברתה זמן קצר אחרי האירוע. לזאת אוסיף את עדותו של ד"ר מ' איסק, מומחה לתרופות, אשר סיפר לבית המשפט כי כדורי אסיבל במינון של 10 מ"ג, שאף הם נמצאו במכוניתו של המערער במהלך החיפוש, הינם בצבע כחול - עדות שתאמה את דברי המתלוננת שכאמור סיפרה בעדותה כי ראתה גרגירים בצבע כחול בתחתית הכוס ממנה שתתה את המיץ שהמערער הגיש לה.

43. הראיות שהתביעה הציגה נגד המערער בפרשת הסרטונים כללו, בראש ובראשונה, את עדויות המתלוננות, א' וק', אשר נדהמו לגלות את דמויותיהן בסרטונים המתעדים אותן במצבים מיניים אינטימיים, שכאמור נמצאו במכשיר הטלפון הסלולרי של המערער. העדה א' העידה בגילוי לב כי יצרה קשר עם המערער באמצעות אתר הכרויות לשם קיום יחסי מין וכי קיימה עמו שלושה מפגשים בצימרים שונים. העדה שיתפה את בית המשפט כי כאשר נודע לה לראשונה שהמערער צילם אותה בזמן שעשתה בו מין אוראלי, היא לא האמינה שדבר כזה קרה לה והיתה בהלם מוחלט. לדברי העדה, דבר זה אירע בתחנה המשטרה אליה הוזמנה כדי לזהות את עצמה בסרטון. העדה עמדה על כך

שמעולם לא הסכימה לכך שהמערער - או מאן דהוא - יצלמה בזמן קיום יחסי המין. העדה עמדה על כך בחקירה נגדית גם כאשר ההגנה ניסתה להביכה על ידי הצגת שאלות על פרטיהם של מפגשי המין בצימרים. בעקבות שאלות אלו, העדה אישרה בגלוי כי באחד ממפגשיה עם המערער נכחה אישה נוספת וכי המפגש האחר התקיים בנוכחות בעלה. לאורך כל חקירתה, עדה זו עמדה בתוקף על כך שלא ראתה שום מצלמה בסביבתה כאשר קיימה יחסי מין עם המערער ושמעולם לא הסכימה להיות מצולמת.

44. בית משפט קמא מצא סימנים נוספים לאמינותה של עדה זו בכך שמדובר באישה קצרת ראייה, אשר ללא משקפיים אינה יכולה להבחין בקיומה של מצלמה שאינה קרובה לעיניה; וכן בכך שהעדה סיימה את הקשר שהיה לה עם המערער ברוח טובה וללא כעסים.

45. בדומה לכך נקבעה אמינותה של המתלוננת ק' מתלוננת זו העידה בבית המשפט כי קיימה עם המערער מפגש אחד בלבד בו השניים קיימו יחסי מין בצימר. לדבריה, היא שמעה לראשונה על כך שצולמה על ידי המערער, בזמן שקיימה עמו יחסי מין, מחוקרי המשטרה; כי גילוי זה גרם לה להרגיש מושפלת וכי הדבר הגעיל אותה מאחר שלא שיערה שהמערער יעשה זאת. עדה זו נחקרה, בין היתר, על אודות תמונותיה שנמצאו בטלפון של המערער והודתה כי כנראה היא זו ששלחה למערער את התמונות. לצד דברים אלו, עמדה העדה בתוקף על כך שמעולם לא הסכימה - וממילא לא נתנה למערער להבין כי היא מסכימה - לכך שהלה יסריטה או יצלמה במהלך קיום יחסי המין.

46. על יסוד ראיות אלה, קבע בית משפט קמא כי כל העבירות שיוחסו למערער בכתב האישום, למעט העבירה של פגיעה בפרטיות בפרשת העוקץ, הוכחו מעבר לספק סביר. בהתבסס על קביעה זו, הרשיע בית המשפט את המערער בכל העבירות שהוכחו כאמור.

47. בבואו לגזור את עונשו של המערער, עמד בית משפט קמא על חומרתם המופלגת של מעשיו של המערער ועל נסיבות ביצועם; סקר את פסקי הדין הרלבנטיים, אשר משקפים את מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירות שהמערער ביצע; וקבע מתחמי ענישה כדלקמן:

א. בגין פרשת האם והבת, נקבע מתחם העונש ההולם שנע בין 3 ל-7 שנות מאסר לריצוי בפועל.

ב. בגין פרשת העוקץ, נקבע מתחם העונש ההולם שנע בין 3 ל-6.5 שנות מאסר לריצוי בפועל.

ג. בגין פרשת הטריפסטיה, נקבע מתחם העונש ההולם שנע בין 1.5 ל-3.5 שנות מאסר לריצוי בפועל.

ד. בגין פרשת הסרטונים, נקבע מתחם העונש ההולם שנע בין מספר חודשי מאסר לבין שנת מאסר לריצוי בפועל.

48. לאחר מכן, שקל בית משפט קמא את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. בצד הקולא, כללו נסיבות

אלה את העובדה שהמערער הוא אדם מבוגר כבן 60, נשוי, אב לשלושה ילדים וסב לנכדים, שעובר למעצרו היה המפרנס העיקרי של משפחתו. בצד החומרא, לקח בית המשפט בחשבון את עברו הפלילי של המערער, שרשם לחובתו 8 הרשעות קודמות - חלקן בעבירות כלכליות שרכיבן כוללים מרמה וזיוף מסמכים. כמו כן נלקחה בחשבון העובדה שהמערער לא הביע שום התנצלות או חרטה על מעשיו וניהל הליך הוכחות ארוך ומתיש. לצד השיקולים הללו, קבע בית המשפט כי ענישת המערער צריכה לבטא גם את הצורך בהרתעת היחיד ובהרתעה הרבים מפני המעשים הפוגעניים כדוגמת אלו שבוצעו על ידי המערער.

49. על יסוד מכלול השיקולים כאמור, גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים שפורטו לעיל.

50. מכאן ערעורו של המערער שחציו מופנים הן אל הכרעת הדין והן אל גזר הדין. המערער טוען כי מן הדין לזכותו מהעבירות בהן הורשע, כולן או חלקן. למצער, מבקש המערער כי נקל בעונשו ככל שניתן.

51. מנגד, המדינה סבורה כי מן הדין לדחות את הערעור על כל חלקיו.

טענות המערער

52. טענות המערער נגד הרשעתו תוקפות את ממצאי המהימנות אשר נקבעו על ידי בית משפט קמא ביחס לעדויות שעל בסיסן הוא נמצא אשם, כשבמרכזן עדויותיהן של שש המתלוננות.

53. כמו כן טוען המערער לחוסר אמינותה של הבדיקה להימצאותו של "סם אונס" בשיערה של ש', המתלוננת בפרשת העוקץ, ומלין על אי-עריכת בדיקות פורנזיות שונות אשר לשיטתו יכלו להוכיח את חפותו או, למצער, לעורר ספק סביר לגבי אשמתו בחלק מן העבירות בהן הוא נמצא אשם.

54. המערער מצביע גם על מחדלי חקירה שונים. לדבריו, מחדלים אלה באו לידי ביטוי בכך שזירות מפגשיו עם המתלוננות מפרשת האם והבת ומפרשת העוקץ - הצימרים - לא נבדקו באופן יסודי מבחינת הראיות הפורנזיות, כדוגמת זרע על סדינים,

שניתן היה לאסוף, והעדים שאפשר היה לתשאל.

55. עוד טוען המערער כי צירוף האישומים שלל ממנו את זכותו להליך הוגן; כי העמדתו לדין בפרשת הטרמפיסטית נפגמה בחוסר שימוע ובהגשה בלתי מוסמכת של האישום לאחר סגירת תיק החקירה אשר נפתח נגדו שנים קודם-לכן בקשר לפרשה; וכי ממילא לא ניתן היה להרשיעו בעבירה בה הורשע בגין פרשת הטרמפיסטית מחמת התיישנות העבירה.

56. המערער מלין גם על החיפוש שנעשה בטלפון הסלולרי שלו ועל פריקת הטלפון באופן שהביא לגילוי הסרטונים מושא האישומים הרביעי והחמישי (פרשת הסרטונים). לטענתו, החיפוש ופריקת הטלפון כאמור חרגו מגבולות

הצו שהיה בידי המשטרה, ועל כן מן הדין לפסול את תוצריהם מלשמש כראיה.

57. המערער מוסיף ותוקף את ניסוחן הכוללני של ההאשמות בפרשת האם והבת, בפרשת העוקץ ובפרשת הטרמפיסטית, אשר יחסו לו שלילת כושר התנגדותו של אדם לשם ביצוע פשע או עוון - עבירה לפי סעיף 327 לחוק העונשין - מבלי לציין את מהות הפשעים והעוונות שלשמן, לטענת התביעה, הוא שלל את יכולת ההתנגדות מנפגעות העבירה.

58. לחלופין, טוען המערער שבית משפט קמא השית עליו עונש חמור מדי ומבקש שנקצר את תקופת מאסרו בכלא. בהקשר זה, מפנה המערער לפסיקתו של בית משפט זה אשר, לדבריו, מצדדת בעונשים חמורים פחות מעונש המאסר הכולל שנגזר עליו לרצות. המערער מוסיף וטוען כי בית משפט קמא שגה גם כאשר יחס לו שני מעשים של קבלת דבר במרמה בפרשת העוקץ, במקום מעשה אחד - ייחוס אשר לגישתו גרם להחמרה בלתי מוצדקת בעונשו. טענה אחרונה זו הנני מסיר מהפרק כאן ועכשיו, מאחר שבית משפט קמא נמנע במפורש מלהרשיע את המערער בשתי עבירות של קבלת דבר במרמה - זאת, הן משום שקבלת 5,000 ש"ח מש' כאשר זו פעלה בתיאום עם המשטרה היתה, לכל היותר, בגדר ניסיון בלתי-צליח (אם כי עניש) לקבל דבר במרמה, והן משום שהתביעה זנחה האשמה כאמור בסיכומיה (ראו עמ' 1023 לפסק הדין קמא).

טענות המדינה

59. המדינה סבורה כי בפסק הדין קמא לא נפלה שום שגגה. המדינה סומכת אפוא את ידיה על פסק דין זה ועל נימוקיו - הן אלה שמופיעים בהכרעת הדין והן אלה שבגזר הדין.

60. המדינה מפרטת וטוענת כי הרשעת המערער מבוססת על ממצאי מהימנות אשר נקבעו על יסוד התרשמותו הבלתי אמצעית של בית משפט קמא מהעדויות שנשמעו לפניו, שאינה מגלה כל עילה להתערבותנו; כי חקירת הפרשות בגין הועמד המערער לדין לא נפגמה בשום מחדל מצד החוקרים המשטרתיים; כי הפגמים הדיוניים עליהם מלין המערער, כולל תלונתו על החריגה מצו החיפוש בפריקת הטלפון הסלולרי שלו, לאו פגמים הם; כי העבירה מושא האישום השלישי - פרשת הטרמפיסטית - כלל לא התיישנה; כי עלינו לאשר את קבילות הממצאים הפורנזיים שעלו מבדיקת השיער אשר נעשתה לש' ואשר אבחנה אצלה הימצאות של שרידי "סם האונס"; וכי נכון נעשה אם נראה בממצאים הפורנזיים כאמור חיזוק לעדותה של ש' ואף ראיה עצמאית לכך שהיא סוממה על ידי המערער.

61. כמו כן טוענת המדינה כי בית משפט קמא השית על המערער עונש מידתי וראוי, שביחס אליו לא מתקיימת שום עילת התערבות בהליך של ערעור על גזר הדין.

דין והכרעה

62. לאחר בחינתו של פסק הדין קמא ועיון בכתובים שבעלי הדין הניחו לפנינו, הגעתי למסקנה כי דין הערעור, על כל חלקיו, להידחות.

63. את טעמי לדחיית הערעור אפרט לפי הסדר הבא:

א. ענייני ראיות: תחילה, אתיחס לטענות המערער ביחס לראיות שעל בסיסן הוא נמצא אשם ולמחדלי החקירה עליהם הוא מלין.

ב. ענייני פרוצדורה: לאחר מכן, אקיים דיון בטענות הפרוצדורליות שהעלה המערער, לרבות טענת ההתיישנות ביחס לפרשת הטרמפיסטית נושא האישום השלישי, הטענה בדבר הפרת הזכות לשימוע, הטענה בדבר פגמים בכתב האישום, והטענה בדבר חריגת המשטרה מצו החיפוש במהלך פריקת הטלפון הסלולרי של המערער.

ג. בדיקת השיער של ש': בפרק קצר שיבוא אחרי הדיון בענייני הראיות והפרוצדורה, אתיחס לטענות הצדדים בנוגע לממצאי הבדיקה הפורנזית החדשנית, שכאמור זיהתה שרידי "סם האונס" בשיערה של ש', ואסביר מדוע אין מקום לדון בקבילותם ובמשקלם של ממצאים אלה בגדרי ההליך הנוכחי.

ד. עניין העונש: לבסוף, אנמק את עמדתי באשר לעונש המאסר שהושת על המערער על ידי בית משפט קמא.

64. בטרם אדון בכל אלה, אציין כי הערעור הנוכחי אינו מעורר שום שאלה שבדין הפלילי המהותי. בהינתן נכונות המסד העובדתי של הכרעת הדין, לית מאן דפליג כי העבירות בהן הורשע המערער התקיימו על כל רכיביהן - הן בהיבט היסוד העובדתי והן בהיבט היסוד הנפשי.

ענייני ראיות

65. הלכה היא עמנו כי אין בידינו להתערב בממצאי מהימנות אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית על יסוד התרשמותה הבלתי אמצעית מעדים שמסרו את עדויותיהם בפניה, אלא במקרים חריגים (ראו: ע"פ 662/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 והאסמכתאות שם (6.4.2021)). במקרה שלפנינו, חל הכלל ואין תחולה לשום חריג לכלל. זאת, מאחר שכל שש המתלוננות שמסרו את עדויותיהן בפני בית משפט קמא הותירו אצל בית המשפט רושם חיובי ביותר כעדות אמינות לעילא ולעילא, שאין כל סיבה לפקפק במהימנותן. מאידך, עדותו של המערער הותירה אצל בית משפט קמא רושם שלילי ביותר ואף כללה סתירות מהותיות וסיפורי בדים.

אמינות המתלוננות בפרשת האם והבת

66. בפרשת האם והבת, אמינות המתלוננות - האם והבת - עולה לא רק מעדויותיהן גופן, אלא גם משורה של חיזוקים אובייקטיביים לעדויות אלה. אחד מחיזוקים אלה הוא המצב של בלבול וטשטוש שבו נמצאו האם והבת בצימר אחרי הזעקת עזרה, עליו העידו עדים אמינים וניטרליים לחלוטין. חיזוק נוסף נמצא באמרותיה הספונטאניות של הבת על אודות מצבה שלה ושל אמה ועל מה שהשתיים חוו בתוך הצימר בהיותן תחת השפעת הסם. אמרות אלו קבילות כראיה

לאמיתות תוכנן בגדרם של סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות; ולפי ההלכה הנהוגה ביחס אליהן, הן יכולות - וראויות - לשמש חיזוק ואפילו סיוע לעדותה של הבת (כמוסבר בפסק הדין היסודי אשר ניתן בעניין זה על ידי השופטת מ' בן-פורת (כתוארה אז) ביושבה על מדין בת.א. (מחוזי ירושלים) 223/64 אפריאט נ' אבוטבול פס"מ נח(3) 9-10 (1967); וראו גם: ע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מדינת ישראל פ"ד נב(5) 460, 468-474 (1998)). בנסיבות אלה, ברי הוא גם כי עדותה של הבת בנוגע למה שהמערער עולל לה בתוך הג'קוזי, בהיותה תחת השפעת החומר ששתתה עם המיץ, היא עדות אותנטית ואמינה לחלוטין.

67. מנגד, עומדת עדותו המפותלת של המערער שלא ידע להסביר את פשר המצב אליו הגיעו האם והבת בסופו של "יום כיף בצפון הארץ", ומדוע השתיים מצאו את עצמן, בהתעוררן משינה, כשהמערער שוכב ביניהן במיטתן ועליו תחתונים בלבד.

68. ראיות אלו מוכיחות את כל המיוחס למערער באישום הראשון, ועל כן איני רואה סיבה לנתח חיזוקים נוספים עליהם התבסס בית משפט קמא בהכרעת הדין, המנומקת היטב, אשר קבעה באופן פסקני ונחרץ כי האם והבת דיברו אמת.

אמינות המתלוננת ש' בפרשת העוקץ

69. אמינותה של ש' אף היא איננה מוטלת בספק. מתלוננת זו מסרה את עדותה ללא כחל וסרק ובית משפט קמא התרשם מאמינותה באופן שלא משאיר שום מקום להתערבותו. גם לעדות זו נמצאו חיזוקים אובייקטיביים אשר כללו את מצבה המטושטש של ש' בהגיעה לדירת אחותה; את "אובדן" הטלפון הסלולרי שלה והחזרתו באמצעות נהג המונית, שכביכול פעל בשליחות "הסוחטים מטורעאן"; את הזהות בין נתוני הטלפון הסלולרי של המערער לבין הטלפון ממנו שוגרה הודעת הסחיטה לטלפון של ש'; את הימצאותם של 103,000 ש"ח במזומנים בידי המערער, בעודו נתון בקשיים כלכליים חריפים, בסמוך למועד שבו העבירה ש' ל"סוחטים מטורעאן" 170,000 ש"ח במזומנים; את העובדה שהודעות הסחיטה פסקו מיד אחרי מעצרו של המערער; ועוד כהנה וכהנה.

70. מטעמים אלה, אינני נדרש לחיזוקים הנוספים לעדותה של ש' ולראיות נסיבתיות נוספות שתומכות במסקנה כי "הסוחטים מטורעאן" לא היו ולא נבראו וכי ש' נסחטה על ידי המערער עצמו (אשר ייתכן שפעל עם שותפים ולא בגפו). אוסיף כי ניסיון המערער לתרץ בעדותו את כל "צירופי המקרים" אשר זיהו אותו כמי שניהל את מבצע "העוקץ" ביד רמה היה בגדר ניסיון נָפֶל. המערער לא ידע להסביר את הזהות הכמעט מוחלטת בין נתוני הטלפון הסלולרי שלו לבין נתוניו של הטלפון ממנו נשלחה הודעת סחיטה לש'; את הימצאותו של סכום המזומנים הגבוה יחסית (103,000 ש"ח) בידיו בסמוך למועד בו העבירה ש' 170,000 ש"ח במזומנים ל"סוחטים מטורעאן"; ואת הבלבול וטשטוש החושים שפקד את ש' בזמן שהשניים ביקרו באתר הצימרים כדי לאפשר לש' להתרשם מתאורת הברכה, אותם ביקש המערער לתרץ על ידי גרסה שקרית בעליל לפיה ש' נטלה כדורי שינה.

אמינות המתלוננת בפרשת הטרמפיסטית

71. עדותה של א', המתלוננת בפרשת הטרמפיסטית, היתה אף היא אמינה ללא עוררין. מתלוננת זו ראתה

כדוריות כחולות בתחתית הכוס ממנה שתתה מיץ לפי הזמנת המערער, והרגישה מוזר מיד לאחר מכן. הוכח כי כדוריות אלה מזוהות עם "סם אונס" שדוגמתו נמצאה במכוניתו של המערער.

72. בראיות אלה די כדי לבסס את האישום בפרשת הטרמפיסטית מעבר לספק סביר. ברי הוא, כי המערער ניסה לסמם את א', המתלוננת בפרשה זו, כדי לבצע בה עבירת מין.

ראיות שיטה ומעשים דומים

73. האישומים שהוגשו נגד המערער בגין פרשת האם והבת, בגין פרשת העוקץ ובגין פרשת הטרמפיסטית הינם שונים זה מזה. לצד השוני, יש בין שלושת האישומים הללו מכנה משותף: השימוש שעשה המערער ב"סם אונס" אותו הוא מהל בכוסות שתיה שהגיש לכל אחת מהמתלוננות.

74. מכנה משותף זה הוא בגדר ראיה בדבר "מעשים דומים" - אם לא ראיית "שיטה" של ממש - אשר מוסיפה משקל רב לראיות התומכות בכל אחד מהאישומים (ראו: ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקאות 332-334 (10.11.2011); נינה זלצמן, "עדות "שיטה" כראייה מסייעת - מבחן שונה לקבילות?" משפטים יא 528 (תשמ"א)). חיבורה לכל אחד משלושת האישומים אינו משאיר מקום לספקות באשר למעשי המערער וכוונותיו, כמי שסימם את האם ואת הבת כדי לבצע בבת מעשה מגונה, אם לא עבירה חמורה יותר; כמי שסימם את ש' כחלק ממבצע הסחיטה והמרמה בפרשת העוקץ; וכמי שניסה לסמם את א', המתלוננת בפרשת הטרמפיסטית, כדי לבצע בה עבירת מין.

אמינות המתלוננות בפרשת הסרטונים

75. ברי הוא, כי גם מתלוננות אלה מסרו עדות אמת כאשר סיפרו לבית המשפט כי לא נתנו את הסכמתן לכך שהמערער יצלמן בזמן קיום יחסי המין. איני רואה מקום להתערב ברושם החיובי שמתלוננות אלה הותירו בעדותן אצל בית משפט קמא.

76. אציין כי התרשמותו של בית משפט קמא מהעדויות שמסרו המתלוננות עולה בקנה אחד עם השכל הישר. אנשים שמחפשים לעצמם הרפתקה מינית מן הסוג שבו מדובר אינם מעוניינים להיחשף ולתת פומבי למעשיהם; או, גרוע מכך: לחשוף את עצמם לאפשרות של סחיטה. אנשים כאלה מן הסתם אינם מסכימים לכך שיצלמום כשהם מקיימים יחסי מין.

77. באין חולק על כך שהמערער צילם את המתלוננות הללו בזמן שקיים עמן יחסי מין, ולאחר שהוכח שהמתלוננות לא הסכימו להיות מצולמות - המסקנה כי המערער עבר שתי עבירות פליליות לפני סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות הינה מתבקשת מאליה.

מחדלי חקירה

78. בעניין מחדלי חקירה, אין לי אלא לחזור על הדברים שאמרתי בפרשה אחרת:

"טענות בדבר 'מחדלי חקירה' נהנות מפופולריות רבה לאחר שקנו אחיזה במשפטנו. התדירות שבה טענות אלה מועלות מעמידתן בשורה אחת עם 'חוסר תום-לב' כטענת סל המושמעת בקול תרועה רמה כמעט בכל התדיינות אזרחית. בכך, כמובן, אין שום רע כל אימת שמדובר בטענה שיש לה אחיזה במציאות, להבדיל מטענה אשר נזרקת לחלל האוויר ללא תימוכין של ממש ומתוך תקווה ליצור באמצעותה 'ספק סביר', כפי שלדאבוני קרה במקרה הנוכחי. המערער מלין על אי-עריכת מסדר זיהוי, על שמומחה מז"פ לא בחן את זירת האירוע, ועל כך שהגופים הזרים, שלדברי המתלונן הוצאו מרגלו בבית החולים, לא צולמו. לכך אשיב כי חקירה פלילית איננה 'תכנית כבקשתך' וכי לנאשם אין זכות קנויה באשר לאופן שבו המשטרה מכלכלת את צעדיה ומקצה את משאביה החקירתיים. כפי שהבהיר השופט י' עמית בע"פ 2796/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (8.2.2018), 'בכל תיק קיימות אינסוף פעולות שניתן לבצע בכיווני חקירה שונים, כך שהמלאכה מרובה, והפועלים אינם עצלים אך המשאבים מוגבלים. שיקול הדעת מסור לגורמים שמנהלים את החקירה, אך האחריות הכבדה המוטלת עליהם מחייבת אותם לעשות מאמץ ניכר כדי לרדת לחקר האמת ולהימנע מקיבעון מחשבותי.' 'מחדלי חקירה מהם זכאי הנאשם להיבנות הם בגדר רשימה מוגבלת ומצומצמת של מחדלים חמורים, שעיקרם אי-נקיטת פעולה חקירתית מתבקשת באופן אשר מטיל ספק רציני בראיות שבאות להפליל את הנאשם (ראו למשל: ע"פ 7758/04 אלקאדר נ' מדינת ישראל, 27 והאסמכתאות שם (19.7.2007)).' (ראו: ע"פ 9306/20 ברגות נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (29.4.2021) (להלן: עניין ברגות)).

79. במקרה שלפנינו, אשמתו של המערער בכל אחת ואחת מהפרשות הוכחה מעבר לספק סביר. בניגוד לטענת המערער, אינני סבור אפוא כי העובדה שחלק מהאנשים שקשורים להפעלת הצימרים, בהם הוא ביקר עם המתלוננות מפרשת האם והבת ומפרשת העוקץ, לא נחקרו, או לא נחקרו מספיק, היא בגדר מחדל חקירה רציני, אם בכלל; וכך הוא גם לגבי בדיקת הסדין עם זרעו של המערער בפרשת האם והבת, שלא נעשתה, ולגבי כיווני חקירה שלא מומשו. סימום האם והבת בפרשה שקשורה אליהן הוכח לא רק באמצעות עדויותיהן אלא גם בראיות אובייקטיביות; וכך הוא גם לגבי מעשה הסחיטה אשר בוצע על ידי המערער כלפי ש' בפרשת העוקץ. כפי שהדגיש חברי, השופט י' עמית, בפסק דינו שצוטט לעיל, כיווני חקירה נוספים קיימים כמעט בכל תיק, אבל חוקרי משטרה פועלים במצב של מלאכה מרובה ומשאבים מוגבלים, שאותם הם מקצים בתבונה, לכל תיק ותיק, לפי שיקול דעתם המקצועי. בשיקול דעת זה לא נתערב אלא במקרים חריגים, שעיקרם, כפי שצינתי בעניין ברגות, הוא 'אי-נקיטת פעולה חקירתית מתבקשת באופן אשר מטיל ספק רציני בראיות שבאות להפליל את הנאשם' (ראו שם, בפסקה 16). המקרה דנן אינו בגדר חריג לכלל. כאשר אשמתו של חשוד או נאשם הינה ברורה ומוכחת על ידי ראיות מוצקות, אין כל סיבה לפתח כיווני חקירה חדשים.

ענייני פרוצדורה

80. המערער מלין על צירוף אישומים בעניינו, אך בתלונתו זו אין ממש. צירוף אישומים הוא פרוגרטיבה של התביעה כל אימת שמדובר באישומים המבוססים 'על אותן עובדות או על עובדות דומות', כאמור בסעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ). במקרה דנן, צירים שמחברים את האישומים כוללים סימום המתלוננות ב"סם אונס" וצילומן בזמן קיום יחסי מין - זאת, כאמצעים אשר נועדו לאפשר למערער לבצע עבירות מין, סחיטה וקבלת דבר במרמה. בהקשר זה, יוער כי את מה שתכנן המערער לעשות עם צילומי המתלוננות מפרשת הסרטונים לא נדע לעולם, אך יחד עם כך ברור הוא ששמירת הצילומים הללו במכשיר הטלפון שלו העמידה אותו בעמדת סחיטה מול כל אחת מהמתלוננות. מכאן המסקנה כי התביעה פעלה נכון ולא עשתה שימוש לרעה בסמכותה לצרף אישומים נגד המערער (ראו: ע"פ 1301/92 מדינת ישראל נ' שוורץ, פ"ד נ(5) 749, 783-784 (1997)).

עמוד 15

81. המערער טוען כי התביעה הפרה את החובה ליידעו בנוגע לעבירות שבגין היא החליטה, לבסוף, להעמידו לדין, וכפועל יוצא מכך לא אפשרה לו להגיב להאשמות. דא עקא, הזכאות ליידעו ולמתן אפשרות לחשוד להגיב להאשמות ולבקש מהתביעה להימנע מהגשת כתב אישום איננה נחלתו של חשוד "שבעת העברת חומר החקירה היה נתון במעצר, והוגש נגדו כתב אישום בתקופת מעצרו" (כאמור בסעיף 60א(ז) לחסד"פ). במקרה דנן, כפי שעולה מהאמור בגזר דינו של בית משפט קמא, המערער היה עצור בזמן קבלת ההחלטה להגיש נגדו כתב אישום (ראו עמ' 1092 לגזר הדין קמא), ועל כן התביעה לא היתה חייבת ליידעו על כוונתה להגיש נגדו כתב אישום ולאפשר לו להגיב להאשמות.
82. המערער מעלה טענת התיישנות ביחס לעבירה מושא האישום בפרשת הטרמפיסטית. עבירה זו היא בגדר "פשע אחר" במובנו של סעיף 9(א)(2) לחסד"פ, אשר מתיישנת בחלוף עשר שנים מיום ההליך האחרון בחקירה, כאמור בסעיף 9(ג)(1) לאותו חוק. כפי שקבע בית משפט קמא, ביום 19.2.2007, נגבתה הודעה נוספת של המתלוננת א' מפרשת הטרמפיסטית ולאחר מועד זה בוצעו מספר פעולות חקירה נוספות ובהן אף חקירתו של המערער עצמו ביום 15.3.2007 (ראו עמ' 1044-1045 לפסק הדין קמא). התביעה הגישה את כתב האישום נגד המערער בחודש דצמבר 2016, בטרם חלפו עשר שנים מיום החקירה האחרון. אשר על כן, העבירה מושא האישום בפרשת הטרמפיסטית לא התיישנה.
83. המערער מלין גם על פריקת הטלפון הסלולרי שלו במהלך החקירה, אך הדבר נעשה מכוח צו חיפוש רחב שניתן על ידי בית משפט במסגרת סעיפים 23 ו-23א לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969; והמערער אף נתן את הסכמתו לחיפוש (ראו עמ' 1051 לפסק הדין קמא). בנסיבות אלה, פריקת הטלפון הסלולרי של המערער והשימוש שעשתה התביעה בתוצריה לא הפרו שום זכות מזכויותיו.
84. עוד טוען המערער כי שלושת האישומים הראשונים - פרשת האם והבת, פרשת העוקץ, ופרשת הטרמפיסטית - לוקים בחוסר פירוט. אישומים אלה ייחסו למערער שלילת כושר התנגדותו של אדם כדי לבצע פשע או עוון או להקל על ביצועם, עבירה לפי סעיף 327 לחוק העונשין, מבלי לציין את הפשע הספציפי או את העוון הספציפי שהיה בכוונתו לבצע. לכאורה, לטענה זו יש תמיכה באמור בע"פ 791/79 בינדר נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 117, 119 (1980) - פסק הדין בו נקבע כי כתב אישום אשר מייחס לנאשם קבלת נכסים שהושגו בעוון צריך לפרט את העוון הספציפי שבו מדובר. ברם, לאמיתו של דבר, הדברים אינם כך: לעניינו של ניסוח כתב-אישום, לא הרי עוון (או פשע) אשר כבר בוצע, והעבירה המיוחסת לנאשם באה אחריו בציר הזמן, כהרי עוון (או פשע) עתידי שהעבירה הקודמת לו בציר הזמן, כדוגמת "שלילת כושר התנגדות", נועדה לאפשר. במקרה האחרון, התביעה תקיים את חובת הפירוט שלה אם תציין בקווים כלליים את סוג העוון או הפשע שבו מדובר - זאת, מאחר שבמבט הצופה את פני העתיד, קורה לא אחת שעבריו השולל מקורבנו את כושר ההתנגדות עושה זאת כדי ליצור לעצמו הזדמנות לבצע עבירות שונות ומגוונות בהתאם להחלטה שיקבל רק אחרי שישלול את כושר ההתנגדות מאותו קורבן. לפיכך, ציון סוג העבירה שתוכננה להתבצע בעקבות שלילת כושר ההתנגדות מקורבנה יספיק - זאת, בזכרנו כי דרישת הפירוט אשר נקבעה ביחס לכתבי אישום לא נועדה אלא להבטיח שהנאשם יידע בפני אלו אישומים הוא עומד (ראו: רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594, 605-607 (2006)). במקרה שלפנינו, כתב האישום נוסח באופן שאיפשר למערער להבין כי שלילת כושר ההתנגדות מושא האישום הראשון (פרשת האם והבת) נעשתה על ידו, לטענת התביעה, כדי לבצע עבירות מין (כאמור בפסקה 12 לאישום הראשון). באשר לפרשת העוקץ מושא האישום השני, כתב האישום נוסח באופן שקשר את שלילת כושר ההתנגדות ליצירת נסיבות שתאפשרנה למערער לבצע נגד נפגעת העבירה, המתלוננת ש', מעשים שכללו נטילת נכסים לשם סחיטה, סחיטה, וקבלת דבר במרמה (כאמור בפסקה 18 לאישום השני). באשר לאישום השלישי (פרשת הטרמפיסטית), כיוון שהמערער לא הצליח לנצל את מצבה של המתלוננת א' אחרי שזו שתתה את המיץ המהול ב"סם

אונס", התביעה לא ציינה את מהותם של הפשע או העוון שהלה תכנן לבצע. יחד עם כך, האמור בפסקה 5 לאישום השלישי, אשר מתייחס אל "סם אונס" כאל אמצעי ששימש בידי המערער, העמיד את המערער על כך שהתביעה מייחסת לו יצירת הזדמנות לביצועה של עבירת מין במתלוננת א'. במילים פשוטות: המערער ידע גם ידע במה הוא מואשם, ובזאת נוכל להסתפק.

בדיקת השיער של ש'

85. לנוכח הממצאים החד-משמעיים אשר מוכיחים את אשמתו של המערער בעבירות שהלה ביצע בפרשת העוקץ, אין צורך שנדון בקבילותה ובמשקלה של הראיה המדעית החדשנית אשר מצביעה על הימצאותם של שרידי "סם האונס" בשערותיה של המתלוננת ש'.

86. שימוש בממצאים מדעיים חדשניים במשפטים פליליים מעורר שאלות לא פשוטות הקשורות לבחירה בין שלוש גישות עקרוניות: נסמכות, לימוד, ותחרות. לפי גישת הנסמכות, מאחר שבתי המשפט אינם אמורים להתמצא בענייני מדע, אין להם אלא לסמוך את ידיהם על ממצאים מדעיים מקובלים שקנו להם אחיזה בקהיליית המדענים הרלבנטית. בגדרה של גישת הלימוד, בית המשפט אמור "להפשיל את השרוולים", להיכנס בעובי הקורה ולהבין את התהליך המדעי והחישוב ההסתברותי שבאמצעותם הופקה הראיה שבפניו. במסגרת גישת התחרות, בתי המשפט אמורים לקיים הליך אדברסרי, שבמהלכו תישמענה עדויות מומחים המנוגדות זו לזו, ולקבוע ממצאים עובדתיים על יסוד דבריו של מומחה שעדותו היתה משכנעת יותר מזולתה (ראו: Ronald J. Allen, *Expertise and the Daubert* (1994) 84 J. Crim. L. & Criminology 1157)). לכך מתווסף הקושי הכרוך בהרשעת נאשם על סמך ראיה מדעית חדשנית: האם העובדה שמדובר בממצא אשר טרם עבר את כור ההיתוך של קהיליית המדענים ואינו נחשב לבטוח, היא כשלעצמה, מותרת ספק סביר ממנו זכאי הנאשם ליהנות? (ראו: Alex Stein, *Foundations of Evidence Law* 196-197 (2005)).

87. מורכבותן של שאלות אלה מסבירה את העדרה של הלכה סדורה בנושא. כל שבידינו הוא קביעת השופט נ' הנדל (כתוארו אז) בע"פ 1620/10 מצגורה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (3.12.2013), כי "בכל הנוגע לקבלת ראיות מדעיות אימצו בתי המשפט בישראל את רוחו של פסק דין *Daubert*", כשכוונתו, כמובן, למבחן הרב-משתנים אשר נקבע בפסק דינו של בית המשפט העליון של ארצות הברית, *Daubert v. Merrell Dow Pharmaceuticals Inc.*, 509 U.S. 579 (1993), ואחר כך שוכלל על ידי מעשה חקיקה שתיקן את כלל הראיות הפדרלי 702. במסגרתו של מבחן זה, בבואו להחליט על קבילותה של כל ראיה מדעית - ובפרט, ראיה מדעית חדשנית - חייב בית המשפט לשאול את השאלות הבאות ולענות עליהן: האם הידע שבידי המומחה עשוי לסייע לבית המשפט בהערכת ראיות ובקביעת עובדות? מהו הבסיס העובדתי של חוות הדעת והאם היא מבוססת על נתונים עובדתיים מספקים?; האם חוות הדעת היא תוצר של עקרונות ומתודולוגיות אמינים, ומהו הסיכוי לטעות בהפעלתם?; והאם המומחה יישם את העקרונות והמתודולוגיות הללו על עובדות המקרה באופן אמין? תשובותיו של בית המשפט לשאלות אלו אמורות להנחותו בבואו להכריע בדבר קבילותה ומשקלה של הראיה (ראו: Ronald J. Allen, David Schwartz, Michael Pardo & Alex Stein, *An Analytical Approach to Evidence* 642-668 (7th ed., 2022)).

88. אינני סבור כי המקרה הנוכחי מתאים לקביעתה של הלכה מחייבת בעניינם של ממצאים מדעיים חדשניים וראיות פורנזיות חדשות. הלכה בסדר גודל כזה ראוי לקבוע רק כאשר קביעתה נחוצה להכרעה בהליך, ומקרה כזה

טרם הובא לפתחנו. המקרה שלפנינו בוודאי אינו דורש שנקבע הלכה כאמור. מקרה זה אף אינו דורש שנכריע באופן ספציפי בקבילותה של בדיקת שיער להימצאותם של שרידי "סם האונס". הנני מציע אפוא לחברי כי נשאיר את השאלות המורכבות שעניינן ממצאים מדעיים חדשניים - כדוגמת בדיקת שיער להימצאותם של שרידי "סם האונס", שתוצאותיה התקבלו כראיה על ידי בית משפט קמא - לעת מצוא.

עניין העונש

89. סבורני כי בית משפט קמא השית על המערער עונש מקל בהתחשב בחומרת העבירות שהלה ביצע. העבירה של שלילת כושר התנגדות היא מן החמורות בחוק העונשין. העונש המרבי הקבוע בצדה הוא 20 שנות מאסר, והמערער ביצע ארבע עבירות כאלה כששלוש מתוכן - אלה שנעברו בפרשת האם והבת ובפרשת העוקץ - היו ברף גבוה של חומרה. המעשה המגונה שהמערער ביצע בבת בפרשת האם והבת, הוא לבדו חייב, לטעמי, הטלת עונש מזערי מצטבר של 21 חודשי מאסר לריצוי בפועל (ראו: סעיף 355(א) לחוק העונשין). המעשים של סחיטה ומרמה שביצע המערער נגד ש' חייבו אף הם הטלת מאסר ממושך לריצוי בכלא כעונש מצטבר.

90. המערער ביצע עבירות מפליגות בחומרתן. הוא לא נטל אחריות על מעשיו. תחת זאת, הוא מאשים את המתלוננות במתן עדות שקר ומתרץ את הראיות האובייקטיביות, אשר מצביעות על אשמתו במיוחד לו, בתירוצים שונים ומגוונים שאינם מתקבלים על הדעת ורובם הם בגדר שקר בוטה. בנסיבות אלו, אילו נדרשתי אני לקבוע את עונשו של המערער מבראשית, כדרכה של ערכאה דיונית, הייתי משית עליו מאסר לריצוי בפועל לתקופה שעולה באופן משמעותי על עשר שנים. ברם, החמרה בעונש במסגרתו של ערעור מטעם הנאשם איננה אפשרית באין ערעור על קולת העונש מטעם המדינה (ראו: סעיף 217 לחסד"פ). אשר על כן, הנני מציע לחברי לדחות את ערעורו של המערער על עונשו.

סוף דבר

91. מהטעמים שפורטו לעיל, הנני מציע לחברי כי נדחה את ערעורו של המערער על כל חלקיו.

ש ו פ ט

השופט י' עמית:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שטיין.

ניתן היום, ה' באדר ב' התשפ"ב (8.3.2022).

עמוד 18

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
